

El bon treball de la Fundació Vidal i Barraquer

Aquesta imatge parla

«La Fundació Vidal i Barraquer ha treballat i treballa molt i bé», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach en el curs de la jornada que aquesta Fundació va organitzar el passat 7 de febrer per commemorar, amb una sessió de reflexió i treball, els 50 anys d'activitat. Nasca

gràcies a la iniciativa del sacerdot i metge Dr. Jordi Font, SJ, amb la col·laboració del Dr. Antoni Bobé i d'altres professionals, aquesta Fundació és molt activa en el servei a la salut mental, tant en el camp de l'assistència com en els de l'ensenyament i la investigació. Forma part de la Universitat Ramon Llull. És una fundació canònica al servei de les diòcesis catalanes, també en el camp del discerniment de les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa.

GLOSSA

És hora de buscar escola

Un grup de matrimonis amb fills petits que han d'iniciar l'escolarització abordaven el tema de l'elecció d'escola. Les perspectives eren molt diverses i les posicions inicials ben diferenciades. Alguns tenien l'opció quasi definida; d'altres, estaven immersos en un procés de discerniment. No hi ha dubte que aquesta és una decisió molt rellevant en la vida dels infants i d'una gran responsabilitat per als pares. A l'escola, els infants hi passaran quinze anys. Uns anys decisius per créixer i fer-se grans i per formar-se com a persones, per adquirir coneixements essencials, per construir la seva personalitat i per començar a trobar el sentit que volen donar a la seva vida.

En un marc de llibertat d'elecció, els pares han de filar prim, ja que les escoles, siguin de titularitat pública o privada, ofereixen accents diversos i diferenciadors. Cal ponderar, a més dels valors generals que afecten totes les escoles, aquells que són propis del centre concret i que configuren el projecte educatiu, sense negligir les propostes actualitzadores (noves tecnologies, multilingüisme...) en el seu servei educatiu i en els altres serveis i activitats complementàries. Cal constatar-ne, també, la intenció de servei al creixement humà de les persones, el nivell de personalització, l'adaptació

a cada alumne i a la millora de la societat. Una altra de les perspectives fonamentals des de la qual cal considerar l'elecció d'escola són les persones, l'entorn humà —la direcció, el professorat i el personal d'administració i serveis—, el seu nivell de compromís amb la missió, la visió i els valors de l'escola, la seva preparació i el seu programa formatiu d'actualització i perfeccionament constant.

Els pares cristians també han de ponderar la dimensió religiosa en la formació dels fills. Si l'opció és una escola pública o una concertada no religiosa, inscrivint-los a la classe de religió, complementada per la formació en la catequesi parroquial; si l'opció és una escola cristiana, aquesta els oferirà una proposta educativa fonamentada en l'Evangeli que acompanya el creixement humà i cristià. En ambdues possibilitats, els pares han de tenir cura i vetllar per la vivència i celebració de la fe en l'àmbit familiar i comunitari. «Eduqueu-los i instruïu-los tal com ho faria el Senyor» (Ef 6,4). L'elecció d'escola no és l'elecció d'un servei més... Trieu-ne una que us faci sentir a gust, aquella en què família i escola aneu a l'una, en què sigueu còmplices i partícips de l'educació dels vostres fills, per a qui voleu el millor.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Missatge per a la Quaresma 2014

«S'ha dit que l'única veritable tristesa és no ser sants; podríem dir també que hi ha una única veritable misèria: no viure com a fills de Déu i germans de Crist», afirma el Papa Francesc, citant l'escriptor francès Léon Bloy. Per tal de viure la conversió de la Quaresma, temps de preparació i camí vers la Pasqua, el Sant Pare Francesc ens ha ofert un Missatge molt suggeridor. El seu text està concentrat en **la pobresa**, i en la pobresa de Crist en particular. Com sabem, aquest concepte de la pobresa és molt apreciat pel Papa, que en l'inici del seu pontificat, ara farà un any, va voler exercir un èmfasi particular sobre aquesta dimensió de la vida del cristià. També ens alerta contra tres tipus de misèria (material, moral i espiritual) que afecten l'ésser humà.

Destaca dues grans qüestions: **La pobresa de Crist i el testimoni dels cristians**. En subratllo deu punts:

1. Déu no es revela mitjançant el poder i la riquesa del món, sinó mitjançant la debilitat i la pobresa: «*Jesucrist, essent ric, es va fer pobre per vosaltres...*». Crist, el Fill etern de Déu, igual al Pare en poder i glòria, es va fer pobre. 2. «Déu no va fer caure sobre nosaltres la salvació des de dalt, com l'almoïna de qui dóna part del que per a ell és superflu, amb aparent pietat filantròpica. L'amor de Crist no és això!». 3. Quan Jesús es fa batejar pel Baptista, no ho fa perquè necessiti penitència o conversió, sinó per estar enmig de la gent necessitada del perdó; entre nosaltres, pecadors; i per carregar amb el pes dels nostres pecats. Tot per consolar-nos, salvar-nos, alliberar-nos de la misèria. 4. Jesús ens convida a prendre el seu «jou suau», i ens convida a enriquir-nos amb aquesta «rica pobresa» i «pobre riquesa» seves, a compartir amb Ell el seu esperit filial i fraterne, a convertir-nos en fills en el Fill (cf. Rm 8,29).

sobre el testimoni dels creients: 5. «La riquesa de Déu no pot passar a través de la nostra riquesa, sinó sempre i només a través de la nostra pobresa, personal i comunitària, animada per l'Esperit de Crist». 6. «Els cristians estem cridats a mirar les misèries dels germans, a tocar-les, a fer-nos-en càrrec i a realitzar obres concretes per tal d'alleujar-les. La misèria no coincideix amb la pobresa, la misèria és la pobresa sense confiança, sense solidaritat, sense esperança». 7. «La misèria material és la que habitualment anomenem pobresa i toca a tots els qui viuen en una condició que no és digna de la persona humana: privats dels seus drets fonamentals i dels béns de primera necessitat. Cal que les consciències es converteixin a la justícia, a la igualtat, a la sobrietat i al compartir». 8. «No és menys preocupant la misèria moral, que consisteix a convertir-se en esclaus del vici i del pecat. Quantes famílies viuen angoixades per la dependència de l'alcohol, les drogues, el joc o la pornografia! I quantes persones es veuen obligades a viure aquesta misèria per condicions socials injustes, per falta d'un treball, la qual cosa els priva de la dignitat que dóna portar el pa a casa, per falta d'igualtat respecte dels drets». 9. «Aquesta forma de misèria [moral], que també és causa de ruïna econòmica, sempre va lligada a la misèria espiritual, que ens colpeja quan ens allunyem de Déu i rebutgem el seu amor». 10. La Quaresma és un temps adequat per despul·lar-nos, i ens farà bé preguntar-nos de què podem privar-nos per tal d'ajudar i enriquir els altres amb la nostra pobresa. No oblidem que la veritable pobresa fa mal: no seria vàlid un despul·lar-se sense aquesta dimensió penitencial. El Papa acaba dient que desconfia de l'almoïna que no costa i no fa mal.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

») Aquesta imatge parla

▶ PERE MONTAGUT

Pere Tena, un pastor i teòleg estimat

Mn. Pere Montagut va descobrir el bisbe Pere Tena com a seminarista —al Convictori— i després com a alumne seu de litúrgia a la Facultat de Teologia. Finalment, com a vicari de la Parròquia del Remei de les Corts de Barcelona —actualment n'és el rector—, on van viure plegats fins a la jubilació del seu germà, Mn. Francesc.

Què destacaria d'una personalitat humana tan rica?

Em va captivar, sobretot, el seu tarannà casolà, familiar i senzill. En les seves responsabilitats eclesials podia posar-se a l'altura del que se li demanava, i això li feia expandir una qualitat humana que no sovinteja. No era propens a jutjar ningú ni era amant de cabòries ideològiques. Estimava personalment.

I com a pastor i teòleg?

S'ha acreditat com un incansable catequeta. Fruïa ensenyant la fe de l'Església. Era un convençut propagador dels ensenyaments conciliars. Els darrers mesos, ja debilitat per la malaltia, encara ens donava una nova lliçó sobre la *Sacrosanctum Concilium*. Escoltar-lo predicar era un exercici de solidesa; celebrava la litúrgia amb unció, molts vàrem acudir al seu agut discerniment i quedàvem meravellats de la seva devoció a la Paraula de Déu.

Ha marcat una època eclesial?

Penso que sí. Ho ha fet a Barcelona i per tota l'Església. Era una autoritat reconeguda, especialment en el camp litúrgic. Es troba entre els qui acolliren fidelment el Vaticà II per ser més sacerdots de Crist i més servidors de l'Església santa. Molts hem fet aquests dies un exercici de memòria i li estem agraïts. Ell volia fer de bisbe sense deixar d'escriure, de pensar, de fer vida de barri, sense oblidar el do de l'amistat.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los sacerdotes obreros

En 1943 Henri Godin e Yvan Daniel escribieron el libro *Francia, país de misión*, una cruda descripción de la descristianización de Francia y una apelación apasionada a la reevangelización del país. Más tarde, esta constatación se ha reproducido en otros países europeos tradicionalmente cristianos.

También en 1943, el cardenal Suhard, arzobispo de París, creó la Misión de París, un intento generoso de anunciar a Cristo en la nueva situación. No pocos sacerdotes querían estar presentes entre los que sufrían y vivir en comunión con los pobres, poniendo en práctica las palabras de Jesús: «Los pobres son evangelizados», en la línea de Charles de Foucauld.

Además de la Misión de París y la Misión de Francia, nacieron los Sacerdotes del Pradío, el Voluntariado para los Derechos del Hombre más Pobre, el Movimiento Cuarto Mundo... Gilbert Cesbron describió sugerentemente esta espiritualidad y este impulso generoso en su novela *Los santos van al infierno* (1952). Roma prohibió la experiencia en medio de una gran polémica.

El cardenal Liénart, obispo de Lille, consiguió que la Misión de Francia se mantuviera bajo la forma de una prelatura *nullius*, con una organización más centralizada. Con perplejidades y altibajos, aquella fue una página evangélica de la Iglesia contemporánea. Una página que ha dejado una herencia de pastoral misionera.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

Necesidad de ternura

Es un texto medieval de Salzburgo. Mn. Jordi Sans Vila, operario diocesano formador nuestro en el Seminario de Barcelona, lo vio escrito en la pared de un monasterio:

—«Un sacerdote debe ser muy grande y a la vez muy pequeño;

- de espíritu noble como si llevara sangre real y sencillo como un labriego;
- héroe, por haber triunfado de sí mismo, y hombre que sabe sufrir;
- fuente inagotable de santidad y pecador a quien Dios perdonó;
- señor de sus propios deseos y servidor de los débiles y vacilantes;
- uno que jamás se doblegó ante los poderosos y se inclina, no obstante, ante los más pequeños;
- dócil discípulo de Jesús y siempre dispuesto a servir;
- pordiosero de manos suplicantes para los pobres y mensajero que distribuye los dones más grandes a manos llenas;
- siempre animoso, luchador en el campo de batalla, madre tierna a la cabecera del enfermo o de quien sufre y llora;
- anciano por la prudencia de sus consejos y niño por su confianza;
- amante de lo más humilde y aspirante a lo más sublime;
- el sacerdote debe ser hecho para la alegría; ajeno a la envidia y transparente en sus pensamientos;
- sincero en sus palabras; amigo de la paz y enemigo de discordias.
- Seguro de sí mismo y que con su vida nos muestre a Jesucristo.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Quaresma: camí cap a la Pasqua

La Pasqua és la festa litúrgica més important i antiga que se celebra el diumenge que segueix a la lluna plena de primavera. Ja sant Pau afirma «que si Crist no ha ressuscitat vana és la nostra fe» (1Co 15,14). Per això, el papa Francesc la situa en el nucli fonamental de la fe que és «la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat» (*La joia de l'Evangelí*, n. 36). A partir del segle IV es qualificà el camí cap a la Pasqua com la Quaresma o *quaresma*, tot anticipant al dimecres anterior el dejuni que no es practicava en diumenge, i per això el dimecres de cendra esdevingué l'obertura de la Quaresma.

Els diumenges previs al de Rams orienten vers la Pasqua. Enguany, en el cicle A, la primera lectura toca la creació i el pecat (1a setmana), Abraham (2a), Moisès (3a), el Poble de Déu (4a) i els profetes (5a); la segona lectura variable, fa de mediació vers l'Evangelí, i aquest presenta: les temptacions (1a), la transfiguració (2a), els evangelis majors de la catequesi: la Samaritana (3a), el cec de naixement (4a) i la resurrecció de Llätzer (5a). És així, doncs, com la litúrgia quaresmal ens prepara per celebrar «el Crist, la nostra Pasqua» (1Co 5,7).

Dr. Salvador Pié

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.
- 11. ■ Dimarts** [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.
- 12. ■ Dimecres** [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanès, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.
- 13. ■ Dijous** [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.
- 14. ■ Divendres** [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.
- 15. ■ Dissabte** [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paülles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, II de Quaresma (lit. hores 2a. setm.) [Gn 12,1-4a / Sl 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salaria; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

DIUMENGE I DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9; 3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «¿Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?». La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem». La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal». La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Compadriu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

Compadriu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Ara reconec les meves faltes, / tinc sempre present el meu pecat. / Contra vós, contra vós sol he pecat, / i he fet el que és dolent als vostres ulls. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llanceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans». Jesús li respongué: «Diu l'Esriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Esriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contestà: «També diu l'Esriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".»

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores». Llavors li diu Jesús: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! L'Esriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 2,7-9; 3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre de arcilla del suelo, sopló en su nariz un aliento de vida, y el hombre se convirtió en ser vivo. El Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos de ver y buenos de comer; además, el árbol de la vida, en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y el mal.

La serpiente era el más astuto de los animales del campo que el Señor Dios había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Cómo es que os ha dicho Dios que no comáis de ningún árbol del jardín?» La mujer respondió a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; solamente del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, bajo pena de muerte".» La serpiente replicó a la mujer: «No moriréis. Bien sabe Dios que cuando comáis de él se os abrirán los ojos y seréis como Dios en el conocimiento del bien y del mal.» La mujer vio que el árbol era apetitoso, atrayente y deseable, porque daba inteligencia; tomó el fruto, comió y ofreció a su marido, el cual comió. Entonces se les abrieron los ojos a los dos y se dieron cuenta de que estaban desnudos; entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor: hemos pecado.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa, / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Pues yo reconozco mi culpa, / tengo siempre presente mi pecado: / contra ti, contra ti sólo pequé, / cometí la maldad que aborreces. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Devuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso. / Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. R.

Crist és temptat pel diable al desert. Frontal brodat, Museu de la Catedral (Barcelona)

🔊 Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,12-19)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, así la muerte pasó a todos los hombres, porque todos pecaron. Por el delito de un solo hombre comenzó el reinado de la muerte, por culpa de uno solo. Cuanto más ahora, por un solo hombre, Jesucristo, vivirán y reinarán todos los que han recibido un derroche de gracia y el don de la justificación. En resumen: si el delito de uno trajo la condena a todos, también la justicia de uno traerá la justificación y la vida. Si por la desobediencia de uno todos se convirtieron en pecadores, así por la obediencia de uno todos se convertirán en justos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes.» Pero él le contestó, diciendo: «Está escrito: "No sólo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios".»

Entonces el diablo lo lleva a la ciudad santa, lo pone en el alero del templo y le dice: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Encargaré a los ángeles que cuiden de ti, y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras".» Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios".» Después el diablo lo lleva a una montaña altísima y, mostrándole los reinos del mundo y su gloria, le dijo: «Todo esto te daré, si te postras y me adoras.» Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él sólo darás culto".» Entonces lo dejó el diablo, y se acercaron los ángeles y le servían.

COMENTARI

Les temptacions de Jesús

Subratllem els trets de la redacció de Mateu. Primer, posa un accent en el dejuni de Jesús. No només quaranta dies sinó també quaranta nits. Com Moisès en l'Horeb (*Ex 34,28; Dt 9,9-18*), o també com la tornada del camí d'Elies (*1Re 19,2-8*). Tanmateix, a Mateu no s'esmenta la proximitat de Déu (com amb Moisès), ni tampoc l'assistència miraculosa que rep Elies (pa i aigua pel camí). Després del dejuni, Jesús té gana. Aquí apareix el temptador (literalment, el que vol apartar del camí): «ja que ets el fill de Déu». La temptació és més subtil del que sembla: «ja que tens aquest poder...» La resposta de Jesús no solament remarca que «l'ho-

me no viu només de pa» (com en Lluc), sinó que, seguint la cita del Deuteronomi, afegeix: «de tota paraula que surt de la boca de Déu», de fer la voluntat de Déu que és la justícia, el nucli de la seva vida.

La segona temptació de Jesús en Mateu és al temple de Jerusalem. La temptació sembla anticipar l'escena de Getsemaní. També aquí Jesús diu clarament que el camí de la passió no s'ha de bandejar cridant les legions d'àngels del seu Pare (*Mt 26,53*). Però també ens avancem a l'escena del calvari: «si ets el fill de Déu, baixa de la creu» (*Mt 27,40*). Les temptacions no són puntuals, acompanyen Jesús tota la vida (cf. *He 2,18; 4,15*). El que dona la clau de la resposta de Jesús és també aquí un text del Deuteronomi:

«no temptaràs el Senyor, el teu Déu». Estem en línia amb la voluntat de Déu.

La tercera temptació, dalt d'una muntanya, a la vista de tots els reialmes de la terra, és la més grollera: posar-se al servei de Satanàs per dominar el món. Jesús respon amb un text molt proper al *Xemà*, la gran pregària jueva d'aleshores i d'ara: «Escolta, Israel, el Senyor, el teu Déu és un Déu únic...» (*Dt 6,4*). Les temptacions són adreçades a Jesús com a «fill de Déu». Jesús és Messies en tant que és el Fill de Déu. I cal notar el to positiu de les respostes de Jesús: «està escrit». En contrast amb el vell Israel, Jesús ha vençut les temptacions del desert.

Oriol Tuñi, SJ

Es mantenen les necessitats a Filipines després del Haiyan

Tres mesos després del pas del tifó Haiyan per Filipines, continuen les tasques de resposta a l'emergència, alhora que comencen les de recuperació i rehabilitació integral en les zones afectades per la tempesta més destructiva de la història del país. Encara persisteixen les necessitats d'ajuda humanitària en termes d'aliments, habitatge i altres serveis bàsics en moltes de les regions afectades pel tifó.

L'esforç realitzat per les institucions governamentals, l'Església filipina i els actors humanitaris ha estat enorme per superar els estralls del tifó. Com en la majoria de les emergències en què es deterioren les infraestructures, la logística va ser un repte: la complicada orografia del país i l'acció devastadora del tifó van fer fins i tot més difícil arribar a les zones afectades. En els primers moments de l'emergència, resultava impossible accedir a moltes àrees, i això, unit al deteriorament de les comunicacions, tampoc facilitava el seguiment del que estava passant.

El tifó va ser realment devastador quan va tocar terra el 8 de novembre passat, amb vents de 313 km/h. Va arrassar pobles, ciutats i infraestructures. S'estima que 6.201 persones van morir a la tempesta i 1.785 encara estan registrades com a desaparegudes, segons les últimes dades publicades per l'Oficina d'Acció Humanitària de Nacions Unides (OCHA). Les zones més afectades van ser i encara són: Palawan, Aklan, Antique, Capiz, Ilo-Ilo, Cebu, Samar Est i Leyte, a l'arxipèlag central de Filipines (Visayas). 3.424.600 famílies (16.078.181 persones) es van veure afectades i altres 890.895 (més de 4 milions de persones) van haver de desplaçar-se a altres regions del país. A més, els forts vents i les pluges van deixar 550.928 habitatges totalment destruïts i 589.404 parcialment danyats. El Govern filipí i diversos organismes internacionals de coordinació d'emergències estimen que els danys a les infraestructures i l'agricultura són de més de 36.000 milions de pesos filipins (uns 6.000 milions d'euros).

La Diòcesi celebra el Dia del Malalt

El dimarts 11 de febrer, la Diòcesi va fer diverses celebracions eucarístiques en el Dia del Malalt, coincidint amb el dia de la Mare de Déu de Lourdes. A la Catedral de Santa Maria es va dur a terme la celebració de la Santa Missa, presidida per Mn. David Codina, Secretari general del Bisbat d'Urgell, i concelebrada per Mn. Lluís Miquel Sánchez, on hi va participar un bon grup de membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat així com molts membres de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut.

En la mateixa celebració eucarística, una vintena de persones van rebre el Sagrament de la Unció dels Malalts en una cerimònia senzilla però molt compartida pels assistents i, en acabar, es va fer una petita processó, en la que els fidels van fer un simbòlic pelegrinatge tot al voltant de la nau de la Catedral recordant el Pelegrinatge a Lourdes que any rere any reuneix els membres de l'Hospitalitat de Lourdes. La festa de la Mare de Déu de Lourdes havia estat preparada prèviament amb una novena. Els fidels també van poder venerar una imatge de la Mare de Déu de Lourdes. A moltes altres parròquies de la Diòcesi també es van fer celebracions el mateix dia on els membres de l'Hospitalitat de Lourdes van venerar la Mare de Déu, salut dels malalts.

Aquesta imatge parla

Urgell acull una formació de «Catalonia Sacra»

El Bisbat d'Urgell acollí el 10 de febrer una sessió del cicle itinerant de formació de guies del projecte «Catalonia Sacra», en què col·laboren les deu Diòcesis catalanes.

El Vicari general d'Urgell, Mn. Josep Maria Mauri, obrí la sessió, que tingué lloc al casal parroquial de La Seu d'Urgell, amb la benvinguda als participants i una breu introducció sobre el patrimoni immoble de la Diòcesi i sobre el sentit del curs de formació, perquè les persones que visiten els temples puguin copsar l'esperit viu que hi ha rere cadascuna de les peces d'art sacre.

Tot seguit intervingué l'historiador Carles Gascón amb una conferència titulada «L'Església al Pirineu (segles VI-XII)», en la qual resumí els orígens del Bisbat d'Urgell i els seus primers segles d'existència, en un període en què se succeïren diferents canvis tant en els límits territorials com en l'organització eclesial i la seva relació amb els poders polítics d'aleshores.

La jornada es va cloure amb una visita guiada al Conjunt Catedralici.

Els seminaristes d'Urgell participen als Exercicis espirituals a Girona

Dels dies 3 al 7 de febrer, els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, acompanyats pels seus formadors, practicaren els Exercicis espirituals a la Casa d'espiritualitat Santa Elena de les Religioses de Sant Josep, a Solius (Girona). Els predicà el P. David Guindulain, jesuïta.

Els joves de la Diòcesi celebren la jornada de convivència Jotuellnos

El cap de setmana del 8 i 9 de febrer, 20 nois i noies de TxT van compartir a Andorra una trobada que té dos objectius: ser un espai de trobada de TxT's de distints llocs del Bisbat, i afavorir el coneixement sobre què significa ser TxT i el compromís que se'n deriva. Els nois i noies van poder gaudir dissabte a la tarda d'una estona de patinatge sobre gel a Canillo. Al matí es van conèixer, i van fer jocs diversos, a més d'aprofundir en què significa ser TxT.

A la nit, després de sopar, van participar de l'Eucaristia. Durant la celebració els nois i noies van rebre el fulard com a TxT's a més de comprometre's a ser fidels als principis dels grups: TxT per a jugar, TxT per a gaudir, TxT per a escoltar, TxT per a ajudar, TxT per a compartir, TxT per a pregar, TxT per a estimar, TxT per a comprometre's, TxT per a ser amics i TxT per a tenir Jesús com a amic. Aquests són els punts que conformen el decàleg TxT.

Per accedir a tot l'article publicat a la revista *Església d'Urgell*

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

Reconciliar-se amb el passat (1)

Un element determinant en la construcció de la pau és la relació amb la pròpia biografia. És difícil poder pacificar les relacions, poder pacificar la petita esfera de món en la qual vivim si, abans, no procurem estar en pau amb la pròpia vida, amb els orígens i el passat. Quan ens lamentem, obsessivament, pel passat que hem perdut o bé intentem planificar egocèntricament el futur, no assolim la pau en la pròpia trajectòria biogràfica.

Molt sovint, no estem en pau amb nosaltres mateixos perquè no acabem d'assumir el passat o bé no renunciem a controlar egocèntricament el futur. I, no obstant això, els savis de l'antigor ensenyen que el passat és inamovible i que el futur és incert. Voler canviar el passat és absurd; però pretendre controlar els esdeveniments del futur és ingenu.

Necessitem parar, fer pauses per reconciliar-nos amb el propi passat, amb la nostra mateixa gènesi. Necessitem, també, seguir caminant sense deixar de tenir la vista posada en la meta, però oberts a les sorpreses que ens depara el camí a cada cantonada.

Recordar el passat pot ser un bon mode de consolidar la pròpia identitat i també un primer pas per a reconciliar-nos amb els orígens. Ara bé, si l'acte de recordar només serveix per lamentar-lo, no val la pena exercitar-se en el record. No hi ha dubte que, en ocasions, no és gens fàcil viure reconciliat amb la pròpia gènesi. Hi ha ferides que vénen de la infantesa, de relacions humiliants i vexatòries que deixen profundes nafres en l'estructura psíquica de la persona.

Amagar el passat és fugir per la tangent, però assumir-lo, quan és tenebrós i difícil, requereix molta audàcia. Tornem, una i altra vegada, sobre el pas-

sat per lamentar-lo o bé sofrim, innecessàriament, imaginant futures penalitats que, després, es presenten d'una manera completament diferent a com havíem anticipat.

Tots els grans savis, tant d'Occident com d'Orient, recomanen centrar-nos en el present, com una cuirassa que ens immunitza enfront del que amenaça la pau interior, pertorbant-la per les portes dels cinc sentits. No és fàcil, però, viure amb aquesta consciència del present, sense anticipar-se al que vindrà, ni quedar atrapat pel que es va viure. És un exercici que ens retorna al temps de la primera infantesa, quan encara no hi havia un passat per recordar, ni es projectava un futur esplendorós. Senzillament, es vivia el present. (...)

Dr. Francesc Torralba

Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell